

**UCHWAŁA NR XXIII/146/20
RADY MIASTA JEDLINA-ZDRÓJ**

z dnia 29 października 2020 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Dyrektora Zespołu Szkolno-Przedszkolnego im. Janusza Korczaka w Jedlinie-Zdroju.

Na podstawie art.18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 18 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2020r. poz.713) oraz art. 229 pkt 3 i art. 237 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2020r., poz.256), Rada Miasta Jedlina-Zdrój, po zapoznaniu się z opinią Komisji Skarg, Wniosków i Petycji **uchwała** co następuje:

§ 1. Uznaje za bezzasadną skargę Pana Pawła M. z dnia 4 września 2020r. na działalność Dyrektora Zespołu Szkolno-Przedszkolnego im. Janusza Korczaka w Jedlinie-Zdroju z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu uchwały, z wyłączeniem kwalifikacji skargi jako skargi na bezczynność organu w przedmiocie nieudostępnienia informacji publicznej.

§ 2. Zobowiązuje się Przewodniczącą Rady Miasta Jedlina-Zdrój do powiadomienia Skarżącego o sposobie załatwienia skargi poprzez przesłanie treści niniejszej uchwały.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Rady Miasta

Maja Drapich

UZASADNIENIE

W dniu 4 września 2020r. na skrzynkę podawczą E-PUAP Urzędu Miasta Jedlina-Zdrój wpłynęła skarga od Pana Pawła M. na działalność Dyrektora Zespołu Szkolno-Przedszkolnego im. Janusza Korczaka w Jedlinie-Zdroju.

Na podstawie art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020r., poz. 256 ze zm.) organem właściwym do rozpatrzenia skargi na działalność wójta (burmistrza lub prezydenta miasta) i kierowników gminnych jednostek organizacyjnych, z wyjątkiem spraw określonych w pkt 2 jest Rada Gminy. Mając na względzie powyższe, zgodnie ze Statutem Miasta przedmiotowa skarga została zarejestrowana i przekazana Przewodniczącej Rady Miasta, która skierowała na obrady Komisji skarg, wniosków i petycji.

Na posiedzeniu w dniu 10 września 2020r. Komisja Skarg, Wniosków i Petycji, po zapoznaniu się z treścią skargi i po wysłuchaniu wyjaśnień Dyrektora Zespołu Szkolno-Przedszkolnego im. Janusza Korczaka w Jedlinie-Zdroju, Komisja nie rozstrzygnęła skargi i poprosiła o ustalenie kolejnego posiedzenia Komisji celem wyjaśnienia kwestii prawnych zawartych w skardze.

W dniu 14 września 2020r. zawiadomiono Skarżącego o przedłużeniu terminu rozpatrzenia skargi do końca października 2020r. z uwagi na fakt, iż procedowanie przedmiotowej skargi wymaga poszerzonej wiedzy prawniczej oraz przeprowadzenia obszernego postępowania wyjaśniającego mającego na celu wyczerpujące ustalenie stanu faktycznego.

Na kolejnym posiedzeniu w dniu 21 października 2020r., członkowie Komisji ustalili jak poniżej.

W dniu 31 marca 2020r. Urząd Miasta przekazał zgodnie z właściwością informację, (którą otrzymano od Pana Pawła M.) Dyrektorowi Zespołu Szkolno-Przedszkolnego im. Janusza Korczaka w Jedlinie-Zdroju. Tego samego dnia pracownik Szkoły skontaktował się z Sądem Okręgowym w Świdnicy (wedle informacji wskazanych przez skarżącego był to Sąd II instancji w sprawie nauczyciela), uzyskano informację, że na moment telefonu jest w sprawie przygotowywane uzasadnienie wyroku, które zostanie przygotowane w ciągu dwóch tygodni i w tym także terminie będzie można skontaktować się z Sądem celem uzyskania informacji w szerszym zakresie przedmiotowym. Na okoliczność kontaktu z sądem została sporządzona notatka przez dyrektora szkoły. Z kolei dnia 3 kwietnia 2020r. szkoła oficjalnie zwróciła się do Sądu Rejonowego w Świdnicy o przesłanie uwierzytelnionego odpisu zapadłych w I i II instancji wyroków. W odpowiedzi z dnia 29 kwietnia 2020r. Sąd Okręgowy w Świdnicy poinformował, iż w sprawie opisanej przez p. M. postępowanie toczyło się z oskarżenia prywatnego – co sprawiło - że Sąd ten nie znajdował podstawy prawnej do ubiegania się o odpis wyroków wydanych w sprawie.

Na podkreślenie zasługuje fakt, iż w żadnym piśmie skierowanym do Dyrektora szkoły przez Pana Pawła M. nie zostały wskazane personalia nauczyciela, co praktycznie uniemożliwiało jego ustalenie. Poproszono także skarżącego o przesłanie szkole odpisu wyroku, ponieważ wobec odmowy przekazania go przez Sąd

była to jedyna droga do jego uzyskania, gdyż Dyrektor szkoły nie ma możliwości pytać wszystkich nauczycieli czy nie zostali oni aby skazani prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne. Na uwadze w tym zakresie należy mieć przede wszystkim treść art. 10 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego I Rady (UE) 2016/679 i obowiązek przetwarzania danych osobowych związanych z wyrokami skazującymi wyłącznie pod nadzorem władz publicznych, co w tym przypadku oznaczało, iż jedynym dowodem ustalenia przez placówkę oświatową wygaśnięcia z mocy prawa stosunku pracy z nauczycielem jest uwierzytelniony odpis wyroku skazującego z nadaną klauzulą prawomocności. Dyrektor zatem, zdaniem Rady, wyczerpał wszelkie formalnoprawne możliwości pozyskania personaliów wskazywanego przez skarżącego nauczyciela.

Odnosząc się do zarzutu niewypełnienia obowiązków, zgodnie z art. 16 ust. 1a ustawy z dnia 17 lutego 2005r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz.U. z 2020r., poz. 346) tj. niedostępność elektronicznej skrzynki podawczej EPUAP należy zauważyć, że korespondencja z Panem Pawłem M. prowadzona jest z zużyciem tejże skrzynki zatem elektroniczna skrzynka podawcza szkoły działa, zatem w tym zakresie, zdaniem Rady, nie może być mowy o niewypełnianiu obowiązków ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

Odnosząc się do zarzutu dot. braku znajomości ustawy z dnia 24 maja 2000r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. z 2019r., poz. 1158) należy zaznaczyć, że ustawa o Krajowym Rejestrze Karnym nie daje żadnych podstaw prawnych Dyrektorowi do uzyskania informacji z rejestru o każdym nauczycielu zatrudnionym w placówce oświatowej (oczywiście po uprzednim opłaceniu każdego z wniosków o takie informacje). Złożenie przez dyrektora przedmiotowych wniosków byłoby przejawem jawnej niegospodarności, i namacalnym naruszeniem dyscypliny finansów publicznych, naruszenie której przecież skarżący (w dalszej części skargi zarzuca), zatem, zdaniem Rady, Dyrektor nie posiadał instrumentarium do wystąpienia o zaświadczenia z Krajowego Rejestru Karnego dla wszystkich nauczycieli zatrudnionych w placówce.

Skarżący porusza także kwestię polecenia w piśmie adresowanym do Skarżącego kierowania dalszej korespondencji na adres prawnika doradzającego placówce w sprawach wpadkowych adw. Michałowi Jerzemu Skorupce, zarzuca przy tym nieznaną przepisów ustawy Prawo oświatowe (Dz. U. z 2020r., poz. 910), a konkretnie jej art. 68 ust.1 pkt 1 *in fine* przewidującego, iż „szkołę na zewnątrz reprezentuje dyrektor”. Prośba o kontakt z adw. Michałem Jerzym Skorupką wynikała nie z sprzeniewierzenia się literze ustawy, ale z wymagań stawianych przez przedmiotową sprawę, po wyczerpaniu prawnych środków uzyskania informacji o personaliach skazanego nauczyciela, wymagana była w tym zakresie wiedza i pomoc osoby fachowej, mogącej udzielić odpowiedzi w jeszcze bardziej zaawansowany sposób (w oparciu zarówno o przepisy, ale także o glosy, oraz judykatury). W sprawie mamy, bowiem do czynienia z bardzo skomplikowanym zagadnieniem dogmatycznym, wyjątkowe skorzystanie z pomocy prawnika z tytułem zawodowym jest przeciwnie do twierdzeń skarżącego, przejawem działania zgodnie z prawem, chęci zaproponowania skarżącemu wyjaśnienia sprawy w sposób kompleksowy i wyczerpujący, a nie działaniem

niezgodnym z dyspozycją art. 68 ust. 1 pkt 1 *in fine* Prawa Oświatowego. Odnośnie tego zarzutu skarżącego, Rada stoi na stanowisku, iż Dyrektor miał prawo na tym etapie sprawy (tj. po wyczerpaniu wszystkich prawnych możliwości uzyskania personaliów rzekomo skazanego nauczyciela), skierować skarżącego do korespondencji z adw. Michałem Jerzym Skorupką, działania owe nie stały w sprzeczności z dyspozycją art. 68 ustawy Prawo Oświatowe.

Skarżący zarzuca Dyrektorowi także nieznaną przepisy ustawy z dnia 26 stycznia 1982 Karty Nauczyciela (Dz. U. z 2019r., poz. 2215). Należy tutaj stwierdzić, iż zarzut dotyczy zakresowo nieznaną dyspozycji art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy czyli wygaśnięcia z mocy prawa stosunku pracy nauczyciela w razie prawomocnego skazania za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe. Należy stanowczo stwierdzić, iż działania Dyrektora już po powzięciu informacji nt. personaliów skazanego nauczyciela tj. uznanie wygaśnięcia stosunku pracy nauczyciela z datą 24 marca 2020r., wezwanie nauczyciela do zwrotu nienależnego wynagrodzenia (tj. wynagrodzenia uzyskanego po dniu 24 marca 2020r.) na podstawie dyspozycji art. 405 k.c. w zw. 410 § 1 k.c., jako, że podstawa uzyskania tego wynagrodzenia odpadła, a także skorygowanie deklaracji dot. naliczonych i wpłaconych za ten okres składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne pracownika i domagania się od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ich zwrotu w sposób jasny i klarowny pokazują że działanie Dyrektora było przejawem znajomości art. 26 ust. pkt 3 Karty Nauczyciela i w związku z powyższym Rada także i w tym przypadku nie dopatruje się jakiegokolwiek naruszenia przepisów prawa przez Dyrektora.

Pan Paweł M. zarzuca Dyrektorowi naruszenie dyscypliny finansów publicznych poprzez wypłatę nienależnego wynagrodzenia. Zarzut ten, zdaniem Rady, jest chybiony, dyscyplina f. publicznych nie została w tym przypadku naruszona, albowiem w pierwszym dniu po uzyskaniu personaliów nauczyciela uznano wygaśnięcie stosunku pracy nauczyciela wzywając go do zwrotu świadczenia wypłaconego nienależnie (do tego złożone zostały korekty wpłaconych składek na ubezpieczenie społeczne), placówka, którą zarządza i reprezentuje Dyrektor nie ucierpiała finansowo w żaden sposób, a w związku z tym nie faktem nie może być mowy o naruszeniu dyscypliny finansów publicznych przez jej Dyrektora.

Odnosząc się do zarzutu - kwalifikacji skargi jako skargi na bezczynność organ w przedmiocie nieudostępnienia informacji publicznej. Należy jasno stwierdzić, iż wynika z niego, iż Skarżący skarży brak ujawnienia informacji publicznej przez Dyrektora.

Zdaniem Rady, intencją Pana Pawła M. było uzyskanie informacji publicznej, a do udzielenia takiej informacji zobowiązany na mocy art. 4 ust. 1 pkt 5 ustawy o dostępie do informacji (tj. p. dyrektor) tego żądania nie spełnił (abstrahując w obecnej chwili w ogóle od zasadności żądania skarżącego) i w opinii skarżącego znajduje się w bezczynności. Zgodnie także z orzecnictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego tj. wyrokiem z dnia 19 września 2019r. w sprawie o sygn. akt. I OSK 525/18 „Zgodnie z utrwalonym i jednolitym poglądem orzecnictwa dla dopuszczalności wniesienia skargi na bezczynność organu w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej nie jest wymagane poprzedzenie jej

jakimkolwiek środkiem zaskarżenia na drodze administracyjnej, ani wezwaniem do usunięcia naruszenia prawa, o jakim mowa w art. 52 § 3 p.p.s.a. (por. wyrok NSA z dnia 24 maja 2006r., sygn. akt I OSK 601/05; publ.: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Nie ma też obowiązku wnoszenia ponaglenia. Wobec powyższego, skargę wniesioną w niniejszej sprawie Sąd uznał za dopuszczalną” można już pierwsze pismo o takim charakterze, w którym wnioskodawca ujawnia swoje niezadowolenie (po prostu skarży) bezczynność organu uznać za skargę na bezczynność organu w przedmiocie udzielenia informacji publicznej.

Zatem, w ocenie Rady, brak jest podstawy prawnej do procedowania skargi w zakresie, w którym jest ona materialnie skargą na bezczynność organu (Dyrektora) w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej. Zgodnie z przepisem art. 21 ustawy o dostępie do informacji publicznej wyłącznie właściwym organem do rozpoznawania merytorycznego (a także jakiegokolwiek innego rozpatrywania, nawet tego o charakterze stricte formalnym) takiego pisma jest tylko i wyłącznie właściwy miejscowo Wojewódzki Sąd Administracyjny, a zatem każdy przejaw procedowania pisma Pana M. w tym przypadku kwalifikowany być powinien do uchylenia rozstrzygnięciem nadzorczym Wojewody Dolnośląskiego.

Po przeanalizowaniu wszelkich argumentów, członkowie Komisji w głosowaniu uznali skargę za bezzasadną, podnosząc, że w zakresie bezczynności organu Skarżący winien go wnieść do miejscowo właściwego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu (adres: ul. św. Mikołaja 78-79, Wrocław 50-126).

Zatem z uwagi brak potwierdzenia słuszności zarzutów podniesionych w skardze, Rada Miasta Jedlina-Zdrój uznaje skargę za bezzasadną.

POUCZENIE:

Zgodnie z dyspozycją art. 239 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, Rada Miasta Jedlina-Zdrój informuje, że wskutek uznania skargi za bezzasadną, jeśli Skarżący ponowi ją bez wskazania nowych okoliczności, wówczas Rada Miasta może podtrzymać swoje stanowisko (zaprezentowane powyżej) nanosząc odpowiednią adnotację w aktach sprawy - bez zawiadamiania o tym skarżącego.

Mając powyższe na uwadze podjęcie uchwały jest zasadne.